

Kimmo ja Kaisa lähdössä leirille 2 – kelmin jäljillä

Kimmo oli viimenkin päässyt pelaamaan jalkapalloa, ja koki olonsa oikein voimakkaaksi. Kaikki hyvin, kesä tulossa ja vaikka vieläkin saa harkkareissa olla varovainen niin kuitenkin saa olla ulkona ja tehdä jotain kivaa. Tänä Kimmolla oli koulun jälkeen Juliuksen kanssa uutta mutta tosi tarpeellista tekemistä. Pyöristä oli alkanut katoaman venttiilien nuppeja ja välillä takakumitkin olivat tyhjillään. Juliuksen kanssa oli todettu yhdessä tuumin, että useamman kerran viikossa kun tuollaista tapahtuu niin se ei suinkaan ole vahinko. -Tekijät on saatava kiinni, muutoin tänä kesänä ei ehditä muuta kuin pyöränkumeja pumppaamaan, harmitteli Kimmo. Naapuritaloon oli muuttanut uusi perhe, jossa oli ainakin kaksi Kimmon ja Juliuksen ikäistä poikaa. Eivät olleet vielä tulleet moikkaamaan, vaan juoksisivat usein pakoon jos menttiin puistoon samaan aikaan. - Epäillyt ovat selvillä, totesi Julius. – Niin, vasta epäillyt, ensin pitäisi olla varma ettei turhaan ryhdytä mesoamaan, sanoi Kimmo. Juliuksella oli kuitenkin jo ajatus siitä, miten pyöristä ilman päästelijät saadaan kiinni. -Tehdään vakoiluvälineet, Julius ilmoitti. – Meidän pitäisi pystyä katselemaan niin että epäillyt eivät näe meitä. Mietin ensiksi paikkoja josta vakoilu onnistuisi, mutta piiloutumaan ei oikein näillä kulmilla pääse. Pitäisi nähdä talon kulman, aidan tai puun takaa, jatkoi Julius. Kimmo nyökkäili, - Just niin pitäisi, mitä ehdotat. – Tehdään periskoopit, sellaiset joita on vaikka sukellusveneissä . Niillä näkee veden alta mitä pinnalla tapahtuu. – Minä en ole menossa veden alle, tuhisi Kimmo. – En minäkään mutta laite toimii samoin kuivalla maalla niin pysty kuin sivusuunnassa.

Kaisan kotona leiri-ilmoittautumiset oli hoidettu, Ineskin oli heti innostunut kuten myös Ineksen kotiväki. Eli yhdessä oltiin leirille menossa elokuun alussa. Tällä kertaa oli valittu mysteerileiri, lähinnä seikkailuteeman innostamana. Aivopähkinät ja arvoitukset olivat muutoinkin Kaisan ja Ineksen lempijuttuja, ja niitä keksittiin ahkerasti myös toinen toisilleen. Nyt päästäisiin aivan oikeasti ratkaisemaan arvoitusta, joka oli ovelasti piilotettu Aleksanterin koulun ikivanhoihin tiloihin. – Mummoni äiti kävi sitä koulua, sanoi Kaisa, ja jatkoi: - Miten jotain niin vanhaa voi edes olla olemassa? – Onko siellä edes vesijohtoja, kysyi Ines, joka kävi uutta hyvin nykyaikaista koulua. – On, mutta harjoitellaanko nyt vaikka ennakkoon salakirjoitusta, se voi olla mysteerien selvittämisessä tosi tarpeellista.

